

Arrest

nr. 136 089 van 12 januari 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 30 december 2009 een eerste asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat verzoekers voor hun komst naar België reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Polen. Op 28 januari 2010 gingen de Poolse autoriteiten akkoord met het verzoek tot terugname.

1.2. Op 18 februari 2010 werd ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2010 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 27 oktober 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag en op 28 juni 2012 een derde asielaanvraag in. Deze werden verworpen.

1.4. Verzoekers dienden op 30 oktober 2014 een vierde asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 17 november 2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in de zin van artikel 57/6/2 van Vreemdelingenwet.

1.6. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In augustus 2003 huwde u met M. A. (...). Jullie woonden in bij uw moeder, S. U. (...) (O.V. 6.552.814), in een appartement in Grozny. U en uw vrouw kregen drie kinderen. In april 2006 scheidde u officieel van uw vrouw. Uw moeder kreeg het hoederecht over uw kinderen toegewezen. In december 2003 werd u 's nachts thuis gearresteerd door gemaskerde en gewapende mannen. U werd meegenomen naar een onbekende plaats. Daar werd u ondervraagd over uw samenwerking met rebellen. Tijdens uw opsluiting werd u ernstig mishandeld. Na anderhalve maand of twee maanden kon uw moeder u vrijkopen. In november 2005 werd u opnieuw opgepakt. In de vooravond vielen gemaskerde en gewapende mannen uw huis binnen. U werd meegenomen naar een onbekende plaats. Na enige tijd werd u overgebracht naar een gebouw van de ROVD in de Leninskiwijk in Grozny. U werd ongeveer een maand vastgehouden. Uiteindelijk werd u vrijgelaten nadat u beloofd had met de ordediensten te zullen samen werken door informatie over bepaalde personen te verzamelen. U kreeg ook tijd om het verschuldigde bedrag voor uw vrijlating te verzamelen. Een week na uw vrijlating dook u onder. In de periode tussen uw vrijlating eind 2005 en uw vertrek uit Tsjetsjenië in april 2008 leefde u ondergedoken bij familie en vrienden. U wisselde om de twee of drie dagen van adres, zodat de autoriteiten u niet zouden vinden. U ging nauwelijks nog naar huis. Op 19 april 2008 vertrok u vanuit Tsjetsjenië naar Europa. U reisde met een reispaspoort via Moskou naar Polen. Op 23 april 2008 vroeg u asiel in Polen. Uw asielaanvraag werd verworpen op 2 september 2009. Na uw vertrek kreeg uw moeder verschillende malen bezoek van militairen die naar u op zoek waren. Op 27 september 2009 vertrok uw moeder samen met uw kinderen vanuit Tsjetsjenië naar Polen. Op 30 september 2009 vroeg uw moeder asiel in Polen. U besloot echter te vertrekken uit Polen, omdat u had gehoord dat de Russische veiligheidsdiensten in Polen actief waren. Na het vertrek van uw moeder uit Tsjetsjenië kreeg uw zus verschillende malen bezoek van militairen die naar u op zoek waren. Op 28 december 2009 vertrok u samen met uw moeder en uw kinderen vanuit Polen naar België. Op 30 december 2009 vroeg u voor een eerste maal asiel in België. U ontving een beslissing 26 quater. Op 27 oktober 2010 vroeg u voor een tweede maal asiel in België. Op 23/03/2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u genomen gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven. Deze beslissing werd op 06/09/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u bij de Raad van State indiende werd op 21/11/2011 verworpen. Op 28/06/2012 diende u een derde asielaanvraag in. Gezien u geen afdoende en geloofwaardige nieuwe elementen kon aanbrengen werd uw aanvraag niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 30/10/2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U haalde aan dat de Kadyrovtsi of de Russische autoriteiten u zouden vermoorden en dat men nog steeds navraag naar u doet bij uw nicht. U haalde eveneens aan dat u in 1999 enkele maanden bij de rebellen was en uw been toen verloor toen u op een mijn stapte. Omwille van deze handicap zou u nog steeds worden lastiggevallen. Om uw nieuwe asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een lijst waaruit blijkt dat u in federale opsporing bent, getuigenbrieven van uw Belgische bureaus, een medisch attest en uw binnenlands paspoort. Ook uw moeder diende eveneens op 30/10/2014 een vierde asielaanvraag in waarin zij zich op uw asielmotieven baseerde.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming was te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. U kon immers allerhande officiële documenten en stempels in uw binnenlands paspoort bekomen terwijl u ondergedoken leefde. Voorts werden tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande uw arrestatie en uw ontvoering waardoor ook de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten werd ondermijnd. Deze beslissing en beoordeling werden integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende, werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Aangaande de daaropvolgende aanvraag die u inhoudelijk verbond aan uw tweede asielaanvraag oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw derde aanvraag niet in aanmerking genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige vierde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet (dat u door de Russen en Kadyrovtzi zal worden vermoord en dat de autoriteiten langskomen bij uw nicht waarbij ze navraag naar u doen) moet worden beklemtoond dat uw tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze loutere verklaringen die voort bouwen op uw eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas kunnen uw geloofwaardigheid hieromtrent dan ook niet herstellen.

U geeft voorts ook aan dat u op officiële basis federaal wordt gezocht. Echter gaf u dit reeds tijdens uw derde asielaanvraag aan en legde hiertoe toen een kopie neer van een lijst van mensen die in federale opsporing zijn waarop u vermeld stond. De Dienst vreemdelingenzaken stelde toen vast dat de authenticiteit, de herkomst en de origine van het document niet zijn na te gaan waardoor dergelijk document niet kan aantonen dat u officieel wordt gezocht. Tijdens uw huidige asielaanvraag legt u wederom, een weliswaar andere, lijst neer waarop staat dat u federaal gezocht wordt. Echter dient te worden vastgesteld dat deze lijst dan weer van een zeer twijfelachtige bron afkomstig is. Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat vroziske.net (de bron die u als gezocht weergeeft) volgens medewerkers van betrouwbare mensenrechtenorganisaties zeer twijfelachtig is gezien het onbekend is aan wie deze site toebehoort en wie de gegevens er vernieuwt. De site mist een logisch zoekstelsel en er zijn zelfs aanwijzingen dat men via een sociaal netwerk gegevens op de site kan zetten. Voorts is het geen officieel medium waardoor er eender welke veronderstelling kan worden opgezet zonder dat deze ontkracht of bevestigd kan worden. Bijgevolg kan informatie uitgaande van dergelijke dubieuze bron niet aantonen dat u officieel wordt gezocht en weegt het hoegenaamd niet op

tegen de zwaarwichtige vaststellingen van ongeloofwaardigheid van uw relaas die tijdens uw tweede asielaanvraag werden vastgesteld.

Voorts haalde u ook aan dat u enkele maanden bij de rebellen hebt gezeten in 1999. Toen u op een mijn stapte, bent u uw rechterbeen verloren. Omwille van die handicap zou u nog steeds worden lastiggevallen (DVZ verklaringen 21). Echter komt het niet geloofwaardig over dat u omwille hiervan daadwerkelijk een vrees koestert gezien de feiten zich in 1999 afspeelden, u nooit eerder aanhaalde dat u effectief bij de rebellen zou hebben gezeten en tijdens uw tweede asielaanvraag enkel verklaarde dat u samen met de rebellen de stad had verlaten en op een mijn stapte maar niet aanhaalde dat u hierdoor later problemen zou hebben gekend (CGVS 02/03/2011 p.12) . Bovendien werd reeds vastgesteld dat de door u verklaarde vervolgingsfeiten überhaupt ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn er geen elementen aanwezig dat u omwille van het verlies van uw been in Tsjetsjenië zou worden vervolgd.

Met betrekking tot de overige nieuwe documenten die u aanbrengt, de getuigenbrieven van Belgische bureaus, een medisch attest en uw binnenlands paspoort, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat dergelijke documenten niet kunnen overtuigen. De referentiebrieven van uw bureaus geven aan dat u zich goed in België hebt geïntegreerd en geliefd bent bij de bureaus wat echter geen informatie over uw asielmotieven geeft. Voorts legt u een doktersattest neer waarin gewag wordt gemaakt van geheugenzwakte over de feiten die u tijdens het Tsjetsjeens-Russisch conflict hebt meegemaakt. Bovendien zou ook de amputatie van uw been een grote rol hebben gespeeld in deze geheugenzwakte. Uit het medisch attest dat door een huisdokter is geschreven, kan niet worden afgeleid in welke mate u geheugenzwakte heeft en op welke vaststellingen of onderzoeken dit is gebaseerd noch in hoeverre deze dokter gespecialiseerd is om dergelijke diagnose überhaupt vast te kunnen stellen. Dergelijk attest is dan ook niet afdoende om geheugenproblemen aan te tonen die u niet in staat zouden hebben gesteld om op een coherente manier verklaringen af te leggen over de door u ondergane feiten in Tsjetsjenië. Terloops kan worden opgemerkt dat uw moeder een soortgelijk en even vaag medisch attest neerlegde dat gewag maakte van geheugenzwakte. Omwille van dezelfde redenen kan dit attest niet afdoende aantonen dat de verklaarde geheugenproblemen haar niet in staat zouden hebben gesteld om op een coherente manier verklaringen af te leggen over de door jullie verklaarde problemen in Tsjetsjenië. Uw binnenlands paspoort hebt u reeds tijdens vorige asielaanvragen neergelegd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de actuele informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden herhaald dat de situatie actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

1.7. De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in de stad Grozny. Uw zoon, L. K. (...) (O.V. 6.552.805), woonde samen met zijn gezin bij in uw appartement. In april 2006 scheidde uw zoon officieel van uw vrouw. U kreeg het hoederecht over uw drie kleinkinderen toegewezen. In december 2003 werd uw zoon 's nachts thuis gearresteerd door gemaskerde en gewapende mannen. U ging bij verschillende politiediensten langs om uw zoon te zoeken. Na anderhalve maand werd u door enkele mannen bij de MVD (politie) aangesproken. Zij vertelden u dat u uw zoon kon vrijkopen voor 10.000 dollar. U verzamelde het geld, waarop uw zoon werd vrijgelaten. In maart of april 2005 werd uw zoon opnieuw opgepakt. Rond 2 of 3 uur 's nachts vielen gemaskerde en gewapende mannen uw huis binnen. Hij werd ongeveer een maand vastgehouden. Uiteindelijk werd uw zoon vrijgelaten nadat hij beloofd had met de ordediensten samen te werken door informatie over bepaalde personen te verzamelen. Hij kreeg ook de tijd om het verschuldigde bedrag voor zijn vrijlating te verzamelen. Twee of drie dagen na zijn vrijlating dook uw zoon onder. In de periode tussen zijn vrijlating eind 2005 en zijn vertrek uit Tsjetsjenië in april 2008 leefde hij ondergedoken bij familie en vrienden. Uw zoon kwam nauwelijks nog naar huis. Op 19 april 2008 vertrok uw zoon vanuit Tsjetsjenië naar Europa. Op 23 april 2008 vroeg hij asiel in Polen. Zijn asielaanvraag werd verworpen op 2 september 2009. Na het vertrek van uw zoon kreeg u verschillende malen bezoek van militairen die naar hem op zoek waren. Op 27 september 2009 vertrok u samen met uw kleinkinderen vanuit Tsjetsjenië naar Polen. Op 30 september 2009 vroeg u asiel in Polen. Uw zoon besloot echter dat jullie moesten vertrekken uit Polen. Op 28 december 2009 vertrok u samen met u zoon en uw kleinkinderen vanuit Polen naar België. Op 30 december 2009 vroeg u voor een eerste maal asiel in België. U ontving een beslissing 26 quater. Op 27 oktober 2010 vroeg u een tweede maal asiel in België. Op 23/03/2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u genomen gezien de ongeloofwaardigheid van het relaas van uw zoon waarop u zich baseerde. Deze beslissing werd op 06/09/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende werd op 21/11/2011 verworpen. Op 28/06/2012 diende u samen met uw zoon een derde asielaanvraag in. Deze werd echter niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken gezien de door jullie aangebrachte nieuwe elementen onvoldoende waren om jullie geloofwaardigheid te herstellen. Op 30/10/2014 diende u samen met uw zoon een vierde asielaanvraag in. U baseert zich wederom op dezelfde asielmotieven als uw zoon en gaf ook aan medische problemen te hebben. Om deze asielaanvraag te ondersteunen legde u een medisch attest en uw binnenlands paspoort neer.

B. Motivering

Aan de hand van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat de door u opgeroepen medische problemen (schilddklier, artrose en diabetes) verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure . Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U baseert uw derde asielaanvraag voor het overige op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon. (DVZ, 4e asielaanvraag, rubriek 15, 18) In het kader van de door hem ingediende vierde asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Het door u neergelegde medische attest werd in de beslissing van uw zoon besproken en het binnenlandse paspoort dat u neerlegde werd reeds tijdens vorige asielaanvragen neergelegd. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw man, luidt als volgt:

[de bestreden beslissing van verzoekers zoon wordt integraal hernomen]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker leidt een enig middel of uit "de schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 57/6/2, 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding".

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissingen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 17 november 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

3.5. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.6. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekers betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

3.7. Aldus werd besloten in het arrest RvV 6 september 2011, nr. 66 262 inzake verzoeker en RvV 6 september 2011, nr. 66 263 inzake verzoekster:

“In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij er van overtuigd te zijn dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. De verzoekende partij betoogt niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke situatie te spreken, doch meent dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. De verzoekende partij betoogt dat het Cedoca-document door verwerende partij totaal verkeerd geïnterpreteerd wordt. De verzoekende partij verwijst naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. “Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien” van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. De verzoekende partij herinnert vervolgens aan een aantal passages uit “Het Tsjetsjeens voorbeeld” van 26 mei 2005.

3.1.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel op algemene wijze stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing maar deze op generlei wijze in concreto weerlegt. De verzoekende partij beperkt zich tot een algemene opsomming van risicoprofielen en een verwijzing naar mensenrechtenrapporten en mediaberichtgeving betreffende de nog steeds aanwezige problemen en de algemene situatie van mensenrechtenschendingen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging

op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en een algemene omschrijving van de situatie, al dan niet omstandig, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar de verzoekende partij gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De verzoekende partij beperkt zich tot het citeren van enkele risicoprofielen uit een – volgens zijn beweringen Duitstalig - UNHCR-rapport van 7 april 2009 over de asielaanvragen van Tsjetsjenen, maar voegt dit document niet toe aan haar verzoekschrift. De verzoekende partij oppert dat de conclusie van het CEDOCA document dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt ondergraven door voornoemd rapport. De Raad ziet niet in hoe de kritiek van de verzoekende partij op het CEDOCA-document een invloed kan hebben op de motieven van de bestreden beslissing aangezien zij niet aantoonde in hoeverre zij beantwoordt aan de risicoprofielen die zij opsomt en de bestreden beslissing niet gebaseerd is op het feit dat de verzoekende partij niet zou beantwoorden aan de profielen uit het CEDOCA-document maar op de ongeloofwaardigheid van het relaas. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door haar aangehaalde feiten en in haar verklaringen een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden schuilgaan die betrekking hebben op enkele kernaspecten van haar asielrelaas. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niets concreet inbrengt tegen deze motieven, zodat ze behouden blijven en door de Raad worden hernomen.

3.1.11. De verwijzing naar statistieken over de Franse asielinstanties zijn niet van aard om aan te tonen dat de concrete motieven in de bestreden beslissing niet afdoende zijn om de conclusie van de Commissaris-generaal te schragen. Bovendien heeft het CGVS geoordeeld heeft dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekende partij haar asielrelaas. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

3.1.12. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij nog een eigen brief toe waarin ze stelt niet te willen terugkeren naar haar land van herkomst en gaat ze in op een aantal motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat er destijds geen probleem was om de echtscheiding te bekomen. Door dit te verklaren weerlegt de verzoekende partij de terechte vaststelling in de bestreden beslissing niet, dat het niet geloofwaardig lijkt dat de verzoekende partij gewoon naar de autoriteiten zou gaan om haar echtscheiding formeel te regelen, terwijl ze volgens haar verklaringen op dat moment ondergedoken leefde en alles in het werk stelde om contact met de autoriteiten te vermijden, opdat ze niet opnieuw zou worden gearresteerd (gehoorverslag CGVS, p. 7). Met betrekking tot haar registratie herhaalt de verzoekende partij opnieuw dat zij dit niet zelf gedaan heeft maar haar moeder dit in orde gebracht heeft. Ook herhaalt de verzoekende partij dat haar moeder haar vrijgekocht heeft, maar dat ze niet weet hoe ze aan het geld geraakt is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), wat zij in casu nalaat te doen. Gedurende haar gehoorverslag stelde de verzoekende partij dat een kennis het internationaal paspoort gehaald. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat haar moeder haar paspoort geregeld heeft. Hiermee weerlegt de verzoekende partij de correcte vaststellingen uit de bestreden beslissing niet, met name dat uit verschillende gedragingen van de verzoekende partij in de periode van eind 2005 tot april 2008 blijkt dat ze herhaaldelijk in contact kwam met de autoriteiten in de Russische Federatie. Dit valt in geen geval te rijmen met haar bewering als zou ze een ernstige vrees kennen om door diezelfde autoriteiten te worden gearresteerd en vermoord. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dan ook in zeer ernstige mate. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet heeft aangegeven dat ze zich bepaalde elementen minder goed herinnerde doordat ze onder stress staat.

3.1.1. Waar de verzoekende partij verwijst naar een algemene situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor

vervolgning dient in concreto te worden aangetoond waar de verzoekende partij in casu niet in slaagt. Er wordt er nogmaals op gewezen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de driefoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). In de bestreden beslissing wordt er terecht gesteld dat uit verschillende gedragingen van de verzoekende partij in de periode van eind 2005 tot april 2008 blijkt dat ze herhaaldelijk in contact kwam met de autoriteiten in de Russische Federatie. Dit valt in geen geval te rijmen met haar bewering als zou ze een ernstige vrees kennen om door diezelfde autoriteiten te worden gearresteerd en vermoord. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dan ook in zeer ernstige mate. Voorts legt de verzoekende partij vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit dat ze in december 2003 zou zijn gearresteerd, opgesloten en vrijgekocht geweest door haar moeder. Deze worden in concreto op juiste wijze in de bestreden beslissing door de vogende motieven vastgesteld: "uw moeder had vernomen dat zij losgeld moest betalen. U wist evenmin op welke manier of aan wie uw moeder dit losgeld had betaald (CGVS, p. 13). Dit is niet geloofwaardig. Uw moeder vertelde immers dat zij na uw ontvoering naar verschillende politiediensten ging om u te zoeken. Anderhalve maand na uw ontvoering zou uw moeder zijn aangesproken door enkele agenten van de MVD, die haar vertelden dat zij u kon vrijkopen (CGVS Salima, p. 15). Indien u werkelijk zou zijn gearresteerd, opgesloten, kan verwacht worden dat u tenminste enkele elementaire dingen kunt vertellen over de manier waarop uw vrijlating werd bewerkstelligd. Toen u gevraagd werd waarom u zo weinig wist te vertellen, zei u dat u hierover geen vragen had gesteld aan uw moeder (CGVS, p. 13-14). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk door uw moeder zou zijn vrijgekocht na anderhalve maand of meer te zijn opgesloten en mishandeld, is het niet geloofwaardig dat u niet meer over de omstandigheden van uw vrijlating zou kunnen vertellen. De informatie over wie u vasthield of onder welke omstandigheden of voorwaarden u werd vrijgelaten is immers cruciaal om het risico dat u verder liep in te schatten. Het is dus niet geloofwaardig dat uw moeder u hier niet meer over zou hebben verteld of dat u hier zelf niet meer over zou hebben gevraagd.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat ook uw verhaal over uw arrestatie in november 2005 niet geloofwaardig is.

Zo bleken de verklaringen van u en uw moeder tegenstrijdig over het moment waarop u zou zijn gearresteerd. U verklaarde dat u in de vooravond, toen het buiten nog klaar was, werd gearresteerd. U vertelde dat jullie aan het eten waren of televisie aan het kijken op het moment dat de ordediensten binnenvielen (CGVS, p. 14). Uw moeder vertelde echter een ander verhaal. Zij verklaarde dat de ordediensten rond twee of drie uur 's nachts binnenvielen, toen jullie lagen te slapen. Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen uw moeder met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich misschien had vergist (CGVS Salima, p. 9). Deze uitleg is niet acceptabel. Het is immers een wezenlijk verschil of u in de vooravond gearresteerd wordt, dan wel of u in het holst van de nacht uit uw bed gelicht wordt door de ordediensten." De vaagheid van de afgelegde verklaringen worden op concrete wijze in de bestreden beslissing weergegeven: "Daarenboven bleken u en uw moeder vage en inconsistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in 2005. Zo situeerden u en uw moeder deze tweede arrestatie op verschillende momenten. Volgens uw verklaringen werd u in het najaar van 2005, waarschijnlijk in de maand november, gearresteerd (CGVS, p. 8). Uw moeder meende echter dat u een tweede keer werd gearresteerd begin 2005, in maart of april. Toen uw moeder met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich vergist had. Ze zei dat ze niet zeker was wanneer precies in 2005 u gearresteerd werd (CGVS Salima, p. 8-9). Het lijkt echter niet geloofwaardig dat u en uw moeder deze arrestatie niet beter konden plaatsen in de tijd. Gezien het ingrijpende karakter van een dergelijke gebeurtenis, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw moeder deze gebeurtenis toch met enige nauwkeurigheid kunnen plaatsen in de tijd. Ook wat betreft de tijd tussen uw vrijlating eind 2005 en het moment waarop u zou zijn ondergedoken bleken u en uw moeder vage en weinig consistente verklaringen af te leggen. Toen u gevraagd werd hoe lang u nog thuis had verbleven, zei u dat u nog maximum één week thuis verbleef (CGVS, p. 9). Uw moeder verklaarde dat u nog twee of drie dagen thuis verbleef (CGVS Salima, p. 10). Opnieuw lijkt het weinig geloofwaardig dat u of uw moeder de periode dat u thuis verbleef tussen uw vrijlating en het moment dat u onderdook niet nauwkeuriger kunnen omschrijven." Deze motieven acht de Raad als zijnde onbetwist en vaststaand en worden door de Raad eigen gemaakt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij een medisch attest toevoegt waarvan kennelijk de bedoeling is de beweerde geheugenproblemen aan te tonen is. Dit attest kan niet weerhouden worden daar uit het attest niet blijkt of deze opgesteld werd op basis van de verklaringen van de verzoekende partij of na een grondig medisch onderzoek.

3.1.14. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna wordt gesteld. De verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming enkel een stijlformule bevat. Op grond van de ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten, kan niet worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.1.15. Voor zover de verzoekende partij met haar betoog over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een situatie van willekeurig geweld kritiek levert op de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de verzoekende partij de specifieke vaststellingen op grond van de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve gegevens niet betwist, noch weerlegt. De beweringen van de verzoekende partij klemmen des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juli 2009, die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten (stuk 14 zoals genummerd in het administratief dossier, Landeninformatie, SRB Russische Federatie, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië). Niettegenstaande de kritiek van de verzoekende partij op deze informatie licht de verzoekende partij niet toe op welke wijze deze informatie aanleiding zou kunnen geven tot het besluit dat de situatie in Tsjetsjenië van dien aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een 'reëel' risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.1.16. Het dient herhaald te worden dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). De verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke. Zoals hierboven gesteld werd in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

(...)”

3.8. Verzoekers betwisten niet dat hun vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name dat verzoeker in zijn land problemen heeft met de autoriteiten en gevraagd werd inlichtingen te geven over de rebellen. Hij werd ongeveer een maand vastgehouden en vrijgelaten nadat hij beloofd had met de ordediensten samen te werken door informatie over bepaalde personen te verzamelen. Verzoeker meent dat de Kadyrovtsi of de Russische autoriteiten hem zouden vermoorden en dat men nog steeds navraag naar hem doet bij zijn nicht. Verzoeker beweert eveneens dat hij in 1999 enkele maanden bij de rebellen was en zijn been toen verloor toen hij op een mijn stapte. Omwille van deze handicap zou hij nog steeds worden lastiggevalen. Voorts legde verzoeker ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag nog volgende documenten neer: een opsporingslijst waaruit blijkt dat hij in federale opsporing is, getuigenbrieven van Belgische bureaus, een medisch attest en een binnenlands paspoort. Ook verzoekster steunt zich op verzoekers asielmotieven.

3.9. Verzoekers menen dat het eisen “van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen; Dat verzoeker daarenboven herinnert dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen; Dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal; Dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan deze ten goede moet komen van de asielaanvrager”. Verzoekers betwisten de gewezen beslissingen, waar ze verwijzen naar de eerdere afwijzingsbeslissingen.

3.10. Verzoekers kunnen aldus bezwaarlijk stellen dat de huidige asielmotieven niet in aanmerking werden genomen. Echter dit neemt niet weg dat de CGVS, waar verzoekers steunen op hun vorige asielaanvragen, ook deze elementen meeneemt om te oordelen of er ernstige nieuwe elementen worden aangebracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Aldus kon de commissaris-generaal wel herhalen dat eerdere asielaanvragen werden geweigerd *“omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd”* en voorts werd reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij gevisieerd wordt de Russen en Kadyrovtsi. Waar verzoeker voortbouwt op deze verklaringen kan hij dan ook niet worden gevolgd noch kan dit de ongeloofwaardig herstellen van vorige asielaanvragen. Aldus kan aan verzoekers bewering dat hij enkele maanden bij de rebellen heeft gezeten in 1999 en zijn rechterbeen verloren heeft toen hij op een mijn stapte en vreest dat hij omwille van die handicap nog steeds zou worden lastiggevalen (DVZ verklaringen 21) geen geloof worden gehecht. Niet enkel betreffen dit feiten die zich reeds 15 jaar geleden voordeden maar de bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker nooit eerder aanhaalde dat hij *“effectief bij de rebellen zou hebben gezeten en tijdens uw tweede asielaanvraag enkel verklaarde dat u samen met de rebellen de stad had verlaten en op een mijn stapte maar niet aanhaalde dat u hierdoor later problemen zou hebben gekend (CGVS 02/03/2011 p.12) . Bovendien werd reeds vastgesteld dat de door u verklaarde vervolgingsfeiten überhaupt ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn er geen elementen aanwezig dat u omwille van het verlies van uw been in Tsjetsjenië zou worden vervolgd”*.

3.11. Wat betreft de documenten stelt de bestreden beslissing: *“U geeft voorts ook aan dat u op officiële basis federaal wordt gezocht. Echter gaf u dit reeds tijdens uw derde asielaanvraag aan en legde hiertoe toen een kopie neer van een lijst van mensen die in federale opsporing zijn waarop u vermeld stond. De Dienst vreemdelingenzaken stelde toen vast dat de authenticiteit, de herkomst en de origine van het document niet zijn na te gaan waardoor dergelijk document niet kan aantonen dat u officieel wordt gezocht. Tijdens uw huidige asielaanvraag legt u wederom, een weliswaar andere, lijst neer waarop staat dat u federaal gezocht wordt. Echter dient te worden vastgesteld dat deze lijst dan weer van een zeer twijfelachtige bron afkomstig is. Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat vroziske.net (de bron die u als gezocht weergeeft) volgens medewerkers van betrouwbare mensenrechtenorganisaties zeer twijfelachtig is gezien het onbekend is aan wie deze site toebehoort en wie de gegevens er vernieuwt. De site mist een logisch zoekstelsel en er zijn zelfs aanwijzingen dat men via een sociaal netwerk gegevens op de site kan zetten. Voorts is het geen officieel medium waardoor er eender welke veronderstelling kan worden opgezet zonder dat deze ontkracht of bevestigd kan worden. Bijgevolg kan informatie uitgaande van dergelijke dubieuze bron niet aantonen dat u officieel wordt gezocht en weegt*

het hoegenaamd niet op tegen de zwaarwichtige vaststellingen van ongeloofwaardigheid van uw relaas die tijdens uw tweede asielaanvraag werden vastgesteld". De Raad kan slechts toevoegen dat verzoeker niet in het minst aantoonde dat hij over enige nuttige informatie beschikt die enigszins de Russische autoriteiten kan interesseren te meer nu hij reeds in 2008 zijn land verliet en verzoeker geen profiel heeft dat in de aandacht staat van zijn autoriteiten.

3.12. Voorst stelt de bestreden beslissing terecht dat "de getuigenbrieven van Belgische bureaus, een medisch attest en uw binnenlands paspoort, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat dergelijke documenten niet kunnen overtuigen. De referentiebrieven van uw bureaus geven aan dat u zich goed in België hebt geïntegreerd en geliefd bent bij de bureaus wat echter geen informatie over uw asielmotieven geeft. Voorts legt u een doktersattest neer waarin gewag wordt gemaakt van geheugenzwakte over de feiten die u tijdens het Tsjetsjeens-Russisch conflict hebt meegemaakt. Bovendien zou ook de amputatie van uw been een grote rol hebben gespeeld in deze geheugenzwakte. Uit het medisch attest dat door een huisdokter is geschreven, kan niet worden afgeleid in welke mate u geheugenzwakte heeft en op welke vaststellingen of onderzoeken dit is gebaseerd noch in hoeverre deze dokter gespecialiseerd is om dergelijke diagnose überhaupt vast te kunnen stellen. Dergelijk attest is dan ook niet afdoende om geheugenproblemen aan te tonen die u niet in staat zouden hebben gesteld om op een coherente manier verklaringen af te leggen over de door u ondergane feiten in Tsjetsjenië. Terloops kan worden opgemerkt dat uw moeder een soortgelijk en even vaag medisch attest neerlegde dat gewag maakte van geheugenzwakte. Omwille van dezelfde redenen kan dit attest niet afdoende aantonen dat de verklaarde geheugenproblemen haar niet in staat zouden hebben gesteld om op een coherente manier verklaringen af te leggen over de door jullie verklaarde problemen in Tsjetsjenië. Uw binnenlands paspoort hebt u reeds tijdens vorige asielaanvragen neergelegd."

3.13. Wat tenslotte de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, "kan op basis van de actuele informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden herhaald dat de situatie actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet". Verzoekers brengen geen elementen aan die dit kan weerleggen.

3.14. De bestreden beslissing stelt aldus correct dat: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

3.15. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3.16. Er worden geen gegronde middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 163 937 / IV en RvV 163 936 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK